

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **F. N.,**
nar.,
státní příslušnost: Republika Kazachstán,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2025, č. j. CPR-26198-3/ČJ-2025-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie

hl. m. Prahy, ze dne 4. 7. 2025, č. j. KRPA-212632-15/ČJ-2025-000022-SV, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“) v délce 1 roku. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvedl, že je mu vytýkáno, že se měl dopustit neoprávněného pobytu, a to v období od 6. 5. 2025 do zahájení řízení, napadané rozhodnutí je podle něj nepřiměřeně přísné a porušující požadavky § 174a zákona neboť v rámci úvahy stran přiměřenosti rozhodnutí je správní orgán povinen posuzovat mimo jiné závažnost protiprávního jednání cizince, kdy v případě žalobce bylo zjištěno, že se jednalo o první porušení zákona, kterého se na území ČR dopustil, nad kterým vyjádřil lítost a přislíbil že řádně vycestuje do domovského státu. Je zjevné, že jej k porušení zákonů dohnala zoufalá osobní a finanční situace, pohnutky žalobce oslabují intenzitu protiprávnosti. Šlo o ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života, dle žalobce bylo možné vůči němu působit mírnějším a výchovnějším způsobem než uložením správního vyhoštění na dobu 1 roku, a to tím spíše, že se dopustil toliko cca několikaměsíčního nelegálního pobytu. Vůči tomu působí asymetricky opatření na 1 rok, v obdobných případech správní orgán neukládá opatření převyšující 6 měsíců. Správní orgán byl dle § 174a zákona povinen přihlédnout i k věku cizince, který se nachází v mladém věku a je u něj dán vysoký předpoklad dosažení nápravy, a to i za mírnějšího postupu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 3. 7. 2025 byla provedena pobytová kontrola zájmového objektu v Praze 2, kde měla hlídka podezření na přítomnost nelegálně pobývajících cizinců. Hlídka na místě zkontrolovala 5 cizinců, mezi kterými byl i žalobce, kdy kontrolou jeho cestovního dokladu bylo zjištěno, že v něm má vylepen vízový štítek Litvy s platností od 22. 4. 2025 do 19. 5. 2025, následnou lustrací nebylo zjištěno žádné další pobytové oprávnění, které by žalobce opravňovalo k pobytu v ČR.
6. Dne 4. 7. 2025 požádal správní orgán I. st. NCC Litva o sdělení informací ke kontrolovaným cizincům, konkrétně ohledně potvrzení trvání jejich pobytového oprávnění. K žalobci bylo ze strany Litvy sděleno, že jeho pobytové oprávnění platilo do 19. 5. 2025.
7. Při výslechu téhož dne žalobce sdělil, že je zdravý a schopen výslechu. Na území členských států EU a smluvních států přicestoval s platným cestovním dokladem a litevským vízem dne 23. 4. 2025, a to konkrétně do Prahy. Přijel zde vydělávat peníze. Bydlí v X v pronajatém bytě, kde bydlí s dalšími cizinci. Přijel za prací, pracuje na stavbách. Nemá zde ani v Kazachstánu žádný majetek, v zemi původu bydlel s rodiči. Lékaře nenavštěvuje. Zdravotní pojištění nemá sjednáno. Finanční prostředky na další pobyt a vycestování si sežene. Je ženatý a má čtyři děti, rodina pobývá v Kazachstánu, žalobce je s nimi v kontaktu. Na území ČR nikoho z rodiny nemá. Vůči žádné osobě by nebylo jeho vycestování z ČR nepřiměřené. Nemá zde žádné závazky. Nepáchal žádnou trestnou činnost. V Kazachstánu má manželku, děti, rodiče a sourozence. Byl tam naposledy v dubnu 2025. Nezná žádnou

překážku vycestování. Do Kazachstánu vycestuje dobrovolně, nic mu tam nehrozí. V ČR nemá žádné vazby.

8. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 4. 7. 2025, ev. Č. ZS58762, dle kterého je vycestování žalobce do Kazachstánu možné.
9. Rozhodnutím správního orgánu I. st. ze dne 4. 7. 2025, č. j. KRPA-212632-15/ČJ-2025-000022-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od doby, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
10. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. K námitce nepřiměřeně dlouhé délce správního vyhoštění soud uvádí, že tuto jako důvodnou neposoudil.
15. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
16. Správní orgán I. st. uvedl, že v rámci stanovení délky správního vyhoštění zohlednil, že žalobce se správním orgánem spolupracoval a vypovídal. Dále zmínil, že žalobce do ČR přicestoval dne 23. 4. 2025 s platným cestovním dokladem a litevským vízem vydaným dne 10. 4. 2025 platným do 19. 5. 2025, které jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na 13 dní. Proto

správní orgán I. st. doplnil, že žalobce pobýval v ČR oprávněně do 5. 5. 2025, poté však již šlo o pobyt neoprávněný, který byl zjištěn policií dne 3. 7. 2025. Dále správní orgán I. st. zohlednil, že žalobce si byl protiprávního jednání vědom, šlo o porušení povinnosti dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců.

17. Žalovaný k tomu dále konstatoval, že žalobce sice se správním orgánem spolupracoval, ale bylo jeho povinností si v případě, že měl zájem v ČR pobývat i dále, vyřešit své pobytové oprávnění, což neučinil, tím méně včas. Jen svou vinou se tak dostal do situace, kdy mu bude po jistou dobu vstup a pobyt zde zakázán. K namítanému úmyslu vycestovat žalovaný zmínil, že z ničeho neplyne, že by žalobce z území vycestoval. K námitce nízkého věku žalovaný poukázal na to, že je žalobci 32 let a je svéprávnou osobou, která odpovídá za své jednání. Dále žalovaný uvedl, že žalobcův neoprávněný pobyt byl zjištěn až pobytovou kontrolou. Zohledněno bylo, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, vypovídal a doznal se, dále, že šlo o první protiprávní jednání žalobce, že přicestoval, aby zde vykonával výdělečnou činnost, což poté bez povolení činil, absence sjednaného zdravotního pojištění a jeho vědomost ohledně neoprávněnosti pobytu a neoznámení místa pobytu policii. Žalovaný dodal, že žalobce nečinil žádné kroky k další legalizaci svého pobytu a přestože žádal o krátkodobé vízum v Litvě, přicestoval do ČR.
18. Soud konstatuje, že žalobce v žalobě akcentoval zejména fakt, že se v jeho případě jednalo o ojedinělý exces, kdy šlo o jeho první protiprávní jednání. Dále poukázal na svůj mladý věk a špatnou situaci s tím, že dle jeho názoru mělo být v jeho případě postupováno mírněji, kdy by i takový mírnější postup byl dostačující. Žalobce pak také namítl, že délka jeho neoprávněného pobytu neodpovídá délce uloženého opatření, kdy měl mj. také přislíbit dobrovolné vycestování.
19. Soud k tomu uvádí, že z odůvodnění správního orgánu I. st. i žalovaného je patrné, jaké skutečnosti byly při stanovení délky správního vyhoštění zohledněny. Co se týče namítaného faktu, že šlo o žalobcovo první protiprávní jednání, byl tento řádně zohledněn. Jakkoli z ničeho nevyplývalo, že by se žalobce měl dopouštět v minulosti ještě jiných protiprávností, nelze odhlédnout ani od dalších skutečností, které měly na stanovení délky správního vyhoštění vliv. Obdobné platí také ohledně namítané žalobcovy špatné situace či mladého věku. Na případ žalobce je potřeba nahlížet v jeho celku, kdy kromě zmíněného byla zohledněna především délka neoprávněného pobytu, který trval od 6. 5. 2025 do 3. 7. 2025, tedy přibližně dva měsíce. Soud pak považuje dále za relevantní a zásadní také fakt, že žalobce sice prvotně na území ČR přicestoval legálně na základě litevského víza a s cestovním dokladem, ale poté se již legálností svého pobytu dále nezabýval. Zároveň dle svého sdělení měl od počátku jet do ČR s úmyslem zde pracovat na stavbách, aniž by k tomuto měl jakékoli oprávnění, což bylo jeho povinností si před pobytem a výkonem práce zjistit. Žalobce vypověděl, že zde pracoval na stavbách, což je nepochybně riziková činnost, které se věnoval bez jakéhokoli povolení k výkonu práce, neměl rovněž sjednáno ani pojištění. Z ničeho pak nevyplývalo, že by žalobce měl mít jakoukoli snahu svůj pobyt jakkoli dále řešit, neboť ten byl zjištěn až pobytovou kontrolou na adrese objektu, ve kterém se žalobce zdržoval s dalšími cizinci. V kontextu těchto skutečností tedy není fakt, že žalobce je mladého věku a dosud se nedopouštěl trestné činnosti, příliš zásadní, kdy žalobce je zletilý a svéprávný, je mu 32 let, kdy byl schopen zajistit realizaci pobytu v ČR a vykonávat zde práci. Soud proto na základě uvedeného nenalezl žádné pochybení žalovaného, který neshledal důvodné postupovat vůči žalobci mírněji.

20. Argumentace ohledně nepřiměřenosti délky správního vyhoštění 1 rok v kontextu délky několikaměsíčního neoprávněného pobytu je rovněž nedůvodná, neboť nejde pouze o porovnání těchto délek, ale je zapotřebí zohlednit všechny okolnosti daného případu, tj. další skutečnosti týkající se cizincova pobytu, což bylo výše popsáním způsobem zcela dostatečně učiněno a žalovaným bylo vysvětleno, z jakého důvodu bylo u žalobce přistoupeno ke stanovení roční délky správního vyhoštění i za přibližně dvouměsíční neoprávněný pobyt.
21. Lze dále poukázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 4 Azs 84/2021 – 52, ve kterém soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud v návaznosti na výše uvedené upozorňuje, že správní vyhoštění není rozhodnutím sankční povahy v přísném slova smyslu, jakkoli jeho dopady takto cizinec, jemuž je uloženo, může nepochybně pociťovat. Jedná se o rozhodnutí vyjadřující zájem státu na tom, aby se dotýčný cizinec na území státu nezdržoval (srov. rozsudek NSS ze dne 27. října 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 58). Jak už několikrát zopakoval Ústavní soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, či ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Správní orgány postupovaly v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a při stanovení délky správního vyhoštění nepochybily, jelikož vzaly v úvahu konkrétní okolnosti případu, což se projevilo uložením zákazu pobytu na území ČR ve značně nižší výměře, než je horní hranice stanovená zákonem.*“
22. Důvodná není ani námitka nedostatečného zhodnocení kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle § 174a odst. 1 tohoto zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Správní orgány přiměřenost dopadů svých rozhodnutí důkladně zjišťovaly, avšak tuto neshledaly, přičemž soud jejich pochybení nenalezl. Žalobce sdělil, že je ženatý a má čtyři děti, přičemž tito jeho rodinných příslušníci žijí, stejně jako jeho rodiče a sourozenci, v Kazachstánu, přičemž žalobce s nimi je v kontaktu. V ČR žalobce nemá žádné vazby, a to rodinné ani jiné. Jeho jedinou vazbou k ČR, potažmo EU, byl výkon práce bez povolení. Tento nebude ze strany žalobce možný, dokud si k tomuto neopatří příslušná oprávnění a povolení. Z tohoto důvodu by tedy jeho pobyt v ČR neměl žádné další opodstatnění nehledě k tomu, že žalobce nesdělil, že by byl natolik finančně zajištěn, aby se obešel bez finančních prostředků z tvrzené výdělečné činnosti, tedy by ani nemohl svůj pobyt v ČR bez dalšího financovat. Žalobci do budoucna nebude bráněno, aby, vyřídí-li si k tomu potřebná oprávnění, se do zemí schengenského prostoru vrátil a vykonával zde pracovní činnost, bude však potřeba si za tímto účelem vyřídít potřebné doklady. Bez těchto dokladů k výkonu práce není nyní oprávněn. Soud dodává, že správní orgány také správně vycházely ze závazného stanoviska, které shodně s žalobcovými sděleními neuvádělo žádné překážky vycestování žalobce do Kazachstánu. Sám žalobce opakovaně potvrdil, že jeho návrat do země původu je možný bez jakýchkoli překážek.

24. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 7.10. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce